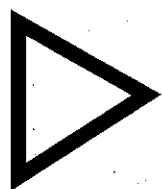

**Stedelijk
Museum**

BUREAU

AMSTERDAM

NO 61

ROZENSTRAAT 59 / 1016 NN AMSTERDAM

TEL 31(0)20 4220471 / FAX 31(0)20 6261730

WWW.SMBA.NL / MAIL@SMBA.NL

Air
DE
PP
Paradis

NATHALIE BRUYS / BERTRAND BURGALAT / MASCHA DE VRIES
GASTCONSERVATOR: NINA FOLKERSMA

30-06-2001 19-08-2001

AIR DE P-P-PARADIS

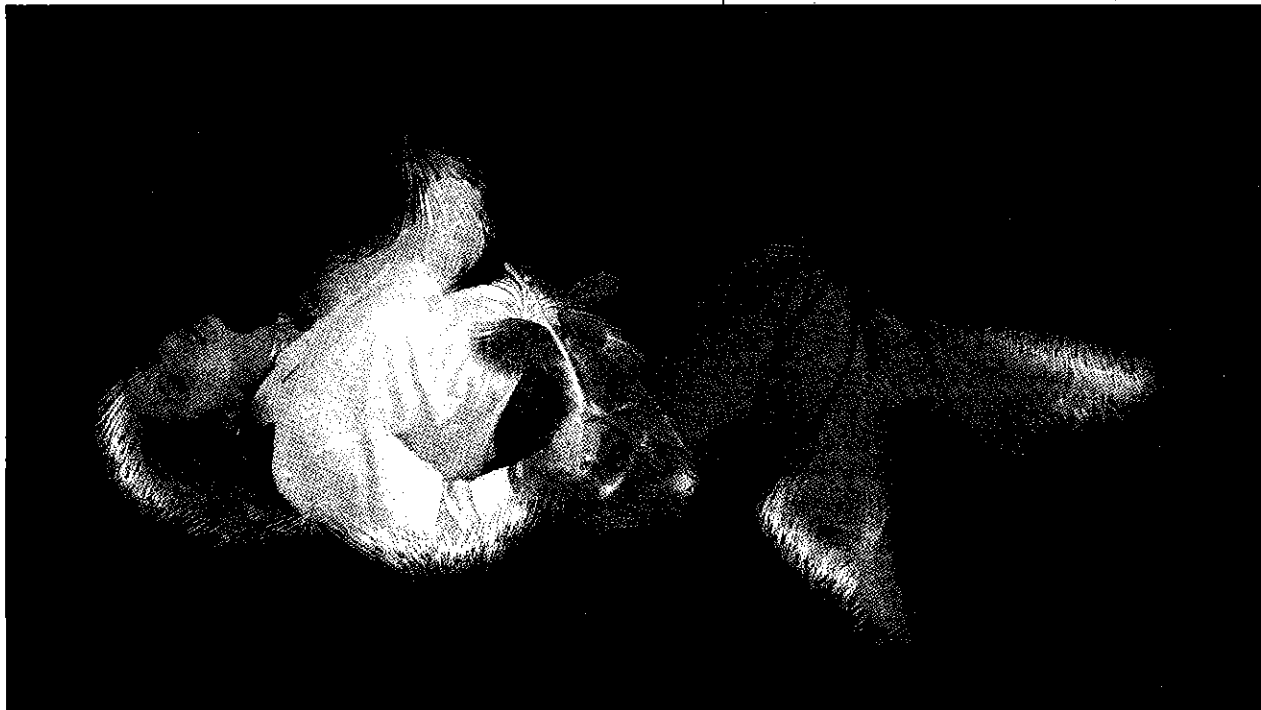
Je waant je op een zonovertogen strand. Het felle geel doet bijna pijn aan je ogen. Ergens in de verte klinkt muziek; een Frans la-la-la, broeierige orgels en drumstokjes die als vingers over je ruggengraat dansen. Flashbacks van de jaren zestig. Een wereld van *liberté, fraternité et sexualité*. Op een monitor zie je een chic geklede, jonge vrouw. Ze beweegt zich vloeiend en sensueel, met korte, abrupte haperingen. Even verderop is de setting te zien waarin ze haar choreografie uitvoert. Een zwart tapijt, een zijden roos, twee schilderijen aan de wand; het geheel ademt een sfeer van stijl, lust en luxe. Alles lijkt perfect. En dan klinkt ineens een ander geluid: duister en verontrustend. Harde beats en elektronische vervormingen. Weg harmonie! Het scheurt, het schuurt, het st-st-stottert ...

EINDELOOS GELUK

Stel je voor: een wereld bevolkt door perfecte mensen, voor eeuwig gezond en gelukkig. In Michel Houellebecq's spraakmakende boek *Elementaire Deeltjes* is deze droom werkelijkheid geworden. Halverwege de eenentwintigste eeuw is de mens vervangen door een nieuwe en 'verbeterde' soort; een genetisch gemanipuleerde kloon die niet langer gekweld wordt door lichamelijk verval, angst en eenzaamheid. Deze 'nieuwe mens' – die in de proloog bezongen wordt in een gedicht – heeft zijn individuele verlangens opzij gezet en is bevrijd van zijn zucht naar liefde en intimiteit. Ook seks is voor hem niet langer een bron van frustratie. Sinds seks is losgekoppeld van de noodzaak van voortplanting is het uitsluitend een domein van puur genot. In de toekomst is onze nieuwe onsterfelijke soort, kortom, oneindig gelukkig.

Het gedicht waarmee Houellebecq's roman begint, klinkt bijna als een volkslied – je hoort bij wijze van spreken hoe duizenden stemmen de dichtregels scanderen. Het gedicht markeert de entree

van de tentoonstelling AIR DE P-P-PARADIS en zet de toon voor het muzikale scenario dat volgen zal. Volgens Houellebecq begon het allemaal met de utopische dromen van de generatie die in de jaren zestig volwassen werd. De generatie die de hedonistische levensstijl heeft uitgevonden. In *Elementaire Deeltjes* worden de historische wortels blootgelegd aan de hand van de levens van de twee halfbroers Michel en Bruno, de eerste een moleculair bioloog die een teruggetrokken leven leidt zonder passie, de ander een door seks geobsedeerde, maar al even vereenzaamde ziel. Beiden worden op jonge leeftijd in de steek gelaten door hun gezamenlijke moeder. Die vertrekt in de jaren zestig namelijk naar Californië om zich in een hippiecommune te vestigen, op zoek naar geestelijke verlichting, zelf-ontplooiing en natuurlijk veel 'vrije seks'. Houellebecq laat zien waar deze collectief nagestreefde idealen uiteindelijk toe leiden. Op genadeloze wijze schetst hij hoe de westerse mens zich gedurende de twintigste eeuw van steeds meer zaken heeft 'verlost'. Traditionele zeden en ge-

woonten, sociale en familie-structuren, seksuele reproductie ... uiteindelijk wordt in *Elementaire Deeltjes* zelfs de dood geslecht. Maar hoe stralend is zo'n toekomst? Hoe volmaakt een wereld waarin de mens zich heeft bevrijd van zijn eigen kwetsbaarheid en van wederzijdse verantwoordelijkheid?

SCHONE SCHIJN

Nog een scène: de bruin-gebronsde lichamen van een jonge Alain Delon en een al even goddelijke Romy Schneider, badend in het mediterrane zonlicht, aan de rand van hun privé-zwembad in St. Tropez. In de film *La Piscine* (1970) duurt de idyllisch liefde van dit paar echter niet lang. Met de komst van een oude vriend en zijn jonge dochter doen ook jaloezie, achterdocht en ontrouw hun intrede – met fatale gevolgen.

MASCHA DE VRIES (Amersfoort, 1972) heeft de film wel zes keer gezien. Deze Amsterdamse beeldend kunstenaar – die voor AIR DE P-P-PARADIS de setting heeft gecreëerd – is gefascineerd door de wereld van de Franse 'beau monde', met zijn typische combinatie van mondaine klasse en een tikkeltje ordinaire glamour. Om dezelfde reden kan ze enthousiast worden over bijvoorbeeld de pornochic van Sylvia Kristel in de *Emmanuelle*-films, of pikanter nog, de videoclips van Serge Gainsbourg, met name die waarin hij met zijn dochter Charlotte ligt te vozen (*Lemon Incest*). Zelf woonde Mascha de Vries ook een tijdje in Frankrijk, onder meer in Nice, waar ze een jaar 'artist in residence' was in Villa Arson. Wellicht dat ze daar haar uitgesproken sensitiviteit voor het esceneren van een bepaalde atmosfeer heeft opgedaan. Of het nu een videowerk, een VJ-show of beeldende kunst is: haar werk wordt altijd gekenmerkt door een feilloos gevoel voor stijcodes. Zo ook haar bijdrage aan deze tentoonstelling. De performance *Luchtgitaar* (gemaakt i.s.m. Lars Eijssen), die te zien is op de kleine monitor bij binnenkomst, is een zinnelijke choreografie waarbij elke dansbeweging zo gecontroleerd is dat deze getransformeerd wordt tot een pose. Verleidelijk en tragisch tegelijk. De vertraagde, verwrongen bewegingen van de danseres en de extreme zorgvuldigheid in de keuze van de kleding, make-up en belichting verlenen het werk een zekere intensiteit en dramatiek. De 'lege', zwarte setting die zij speciaal voor de ruimte van Bureau Amsterdam creëerde, brengt een zelfde diffuse spanning teweeg: alsof er een andere, duistere wereld achter het beeld schuilt.

AIR DE P-P-PARADIS

You seem to be on a sun-drenched beach. The yellow is so bright it almost hurts your eyes. From somewhere in the distance comes the sound of music: a French la-la-la, sultry organs, and drumsticks that dance over your spine like fingertips. Flashbacks to the sixties. A world of *liberté, fraternité et sexualité*. On a monitor you see a smartly dressed young woman. She moves fluidly and sensually, with short, abrupt hesitations. A little further on is the set where she performs her choreography. A black carpet, a silk rose, two paintings on the wall. It all exudes an atmosphere of style, lust and luxury. Everything appears to be perfect. And then suddenly another sound is heard: dark and disturbing. Loud beats and electronic distortions. Farewell harmony! It tears, it grates, it st-st-stutters...

ETERNAL HAPPINESS

Imagine: a world populated by perfect people, forever healthy and happy. In Michel Houellebecq's controversial book *Atomised* this dream has become reality. It is the middle of the twenty-first century and human beings as we know them have been replaced by a new and 'improved' species: a genetically modified clone who is no longer tormented by physical decline, fear and loneliness. This 'new human being' – whose praises are sung in the prologue in a hymn-like poem – has cast aside individual desires and is free from the craving for love and intimacy. Sex, too, has ceased to be a source of frustration. Divorced from the need to reproduce, sex has become a domain of pure pleasure. In short, this new, immortal human species is eternally happy. The poem with which Houellebecq's novel begins has something of the quality of a national anthem – you can almost hear its verses being chanted by

thousands of voices. The poem marks the entrance to the AIR DE P-P-PARADIS exhibition and sets the tone for the musical scenario that is to follow.

According to Houellebecq, it all began with the utopian dreams of the generation that grew up in the sixties. The generation that invented the hedonistic lifestyle. In *Atomised*, these historical roots are laid bare through the lives of two half-brothers, Michel and Bruno, the first a molecular biologist who leads a solitary life devoid of passion, the other a sexual obsessive, but ultimately just as lonely as his brother. Both have been abandoned early on in life by their mutual mother. She takes off for a hippy commune in California, in search of spiritual enlightenment, self-realization and, needless to say, lots of 'free sex'. Houellebecq shows where these collectively pursued ideals eventually lead. He sketches a merciless picture of how, during the twentieth century, Western men and women progressively 'disencumbered' themselves of the onerous aspects of human existence: traditional standards and customs, social and family structures, sexual reproduction ... until, in *Atomised*, even death itself is finally banished. But how radiant is such a future? How perfect is a world in which human beings have rid themselves of their own vulnerability and of mutual responsibility?

GLAMOUR

Another scene: the bronzed bodies of a young Alain Delon and an equally glorious Romy Schneider, bathing in the Mediterranean sunlight, on the edge of their private swimming pool at St. Tropez. In the film *La Piscine* (1970) the couple's idyllic love does not last very long, however. When an old friend and his young daughter arrive, jealousy, suspicion and infidelity invade their Eden –

'LA DOUCE FRANCE'

Mascha de Vries staat niet alleen in haar belangstelling voor de Franse cultuur. 'Frans' is tegenwoordig weer hip en Parijs opnieuw het bruisende centrum van de wereld. Vooral de Parijse popscène bloeit als nooit tevoren: producers, platenlabels en bands als *Air*, *St. Germain*, *Daft Punk*, *Cassius* en *Mirwais* veroveren wereldwijd een sterrenstatus. Op de een of andere manier wordt deze Franse 'pop électronique', maar ook de Franse mode-, tijdschriften- (*Purple*, *Crash*) en beeldende kunstwereld, vaak geassocieerd met decadente, lounge-achtige taferelen. Denk aan de luchtbelletjes-muziek van *Air* en je ziet meisjes op Prada-muiltjes, gestylde strandtenten en flessen rosé. De tentoonstelling *Elysian Fields* die vorig jaar te zien was in het Centre Pompidou bevestigde dit beeld. Middels atmosferische schilderijen, foto's, installaties en een bijbehorende soundscape werd een Glamorama-wereld zonder gewicht en zonder verantwoordelijkheid opgeroepen. In zijn bespreking in *Metropolis M* karakteriseerde Domeniek Ruyters

de tentoonstelling, en meer in het algemeen de lounge-cultus, als een aangename, maar volstrekt kritiekloze aangelegenheid – één waarbij "de ervaring voor het denken, het genot voor de beschouwing, de beleving voor de reflectie" komt.

Ook de muziek van **BERTRAND BURGALAT** (Corsica, 1963) wordt – tot zijn ongenoegen – vaak in de categorie 'lounge' geplaatst. Zijn liedjes hebben inderdaad iets van een zoete droom. Met een fragiele stem – hij kent en benut zijn beperkingen – zingt hij voorzichtig en af en toe licht uit de toon, over ontmoetingen en imaginaire landen. Maar vergis je niet. Want zoals hij zelf ooit zei: "Les chansons les plus émouvants et violents sont d'une apparence très douce" ("De meest aangrijpende en geweldadige liedjes hebben vaak een zeer zachte uitstraling"). In zijn muziek combineert Burgalat het beste van de Franse pop – warmte, elegantie, sensualiteit, en niet te vergeten: de perversie van Serge Gainsbourg – met hedendaagse elektronische experimenten.

VERRADERLIJKE VERVORMINGEN

Bertrand Burgalat is een veelzijdig talent. Als producer, componist en eigenaar/oprichter van zijn eigen platenlabel *Tricatel*, heeft hij lange tijd zijn talenten ingezet voor anderen. In de jaren tachtig werkte hij samen met muzikanten uit de internationale underground, zoals *Laibach* en *Einstürzende Neubauten*. In de jaren daarna schreef hij muziek en verzorgde hij arrangementen en remixes voor onder andere *Air*, Ingrid Caven, Nick Cave, *Ladytron*, *Pizzicato 5* en het Japanse cultsterretje Kahimi Karie. Voor iemand die zulke – op het eerste gehoor – liefelijke muziek maakt, is het opvallend hoe vaak hij in de nabijheid van controversie verkeert. Dat begon al met zijn debuut bij de provocerende rockformatie *Laibach* (die deel uitmaakte van de avantgardebeweging *Neue Slovenische Kunst*). Vorig jaar speelde hij het opnieuw klaar door een cd te maken met Michel Houellebecq, wiens eerdergenoemde roman *Elementaire Deeltjes* voor hevige opschudding zorgde in linkse intellectuele kringen. In Frankrijk werd de auteur, behalve van seksisme en conservatisme, zelfs beticht van extreem-rechtse sympathieën. Op de cd *Présence Humaine* hoor je daar niet veel van terug: Houellebecq 'zingt' met ingetogen stem – Bertrand noemt het 'zachte, weke rap' – gedichten over hete zomers en Playa Blanca's. Afgelopen jaar verscheen van Burgalat eindelijk ook een solo-album: *The Sssound of Mmmusic*. Deze laat zich het best omschrijven als een mix van verleidelijke liedjes en happy popmelodieën met verraderlijke, elektronische vervormingen. Op tergende, haast sadistische wijze weet Bertrand ritmes te vertragen, uit elkaar te rekken en te verstoren – tot het paradijselijke geluid begint te scheuren en uit elkaar valt.

In *Elementaire Deeltjes* gebeurt iets vergelijkbaars. Ook daar verandert de utopie in een apocalyptische nachtmerrie. De wrede en wrange kanten ervan kruipen langzaam onder je huid. Wat het boek van Houellebecq zo naargeestig maakt, is echter niet eens zozeer het toekomstscenario waarin het einde van de mensheid wordt aangekondigd. Het huiveringwekkende is dat zijn visioen niet over de toekomst gaat, maar over het heden: het toont de uiterste consequentie van een ontwikkeling die nu aan de hand is. Houellebecq schetst het beeld van een maatschappij die gedreven wordt door strijd en competitie. De mens is verwickeld in een meedogenloze concurrentiestrijd waarin hij zichzelf, zowel economisch als seksueel, voortdurend moet verkopen aan anderen. Voeg daarbij zijn

with fatal consequences.

MASCHA DE VRIES (b. 1972, Amersfoort) has seen the film no fewer than six times. This Amsterdam-based artist, who designed the decor for AIR DE P-P-PARADIS, is fascinated by the world of the French 'beau monde' with its typical combination of mondaine classiness and a soupçon of vulgar glamour. For the same reason, she can wax enthusiastic about the porno-chic of Sylvia Kristel in the Emmanuelle films or, even more risqué, the video clips of Serge Gainsbourg, in particular the one where he is in bed with his daughter Charlotte (*Lemon Incest*). Mascha de Vries has herself lived in France, including in Nice where she was 'artist in residence' for a time at Villa Arson. This may well be where she picked up her acute sensitivity for conjuring up a particular atmosphere. Whether it is a videowork, a VJ show or visual art, her work is always distinguished by an unerring feeling for style codes. So, too, her contribution to this exhibition. The performance *Air Guitar* (developed in collaboration with Lars Eijssen), which is shown on the small monitor at the entrance to the exhibition, is a sensuous choreography where every dance movement is so controlled that it is transformed into a pose. Seductive and tragic at the same time. The slowed-down, contorted movements of the female dancer and the meticulous care that has gone into the choice of clothing, make-up and lighting lend the work a certain intensity and drama. The 'empty', black decor de Vries created especially for the space in Bureau Amsterdam generates a similar diffuse tension: as if another, darker world is lurking behind the image.

'LA DOUCE FRANCE'

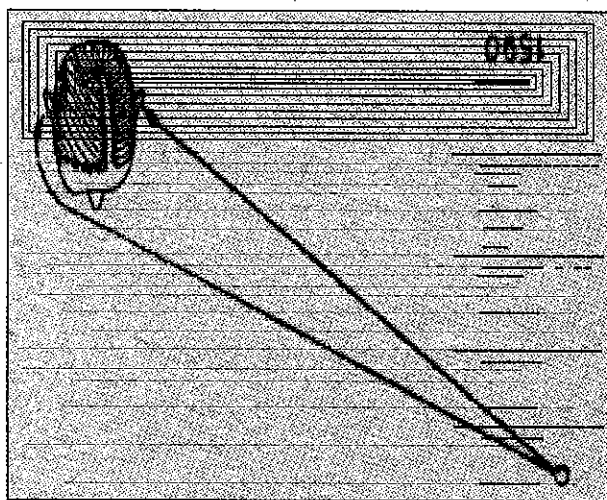
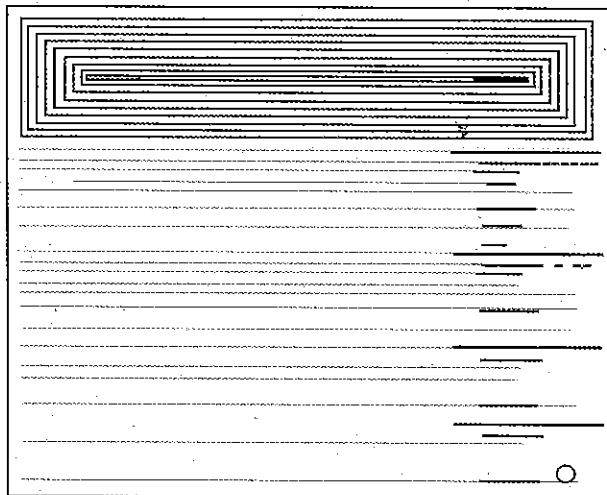
Mascha de Vries is not alone in her fascination with French culture: 'French' is hip again and

Paris is once more the vibrant centre of the world. The Parisian pop scene in particular is booming as never before: producers, record labels and bands like *Air*, *St. Germain*, *Daft Punk*, *Cassius* and *Mirwais* are soaring to international stardom. For some reason or other, this French 'pop électronique', together with French fashion, magazines (*Purple*, *Crash*) and the French art world, is often associated with decadent, 'lounge'-type scenes. Think of *Air's* air-bubbles music and you see young girls wearing Prada slippers, designer beach tents and bottles of rosé. The *Elysian Fields* exhibition mounted last year in the Centre Pompidou, confirmed this impression. Atmospheric paintings, photos, installations and a matching soundscape together conjured up a weightless, irresponsible Glamorama world. In his review in *Metropolis M*, Domeniek Ruyters described the exhibition, and more generally the entire 'lounge cult', as an agreeable but totally uncritical affair, one in which 'experience precedes thought, pleasure precedes contemplation, enjoyment precedes reflection'. Much to his annoyance, the music of **BERTRAND BURGALAT** (b. 1963, Corsica) is also often categorized as 'lounge'. It is true that his songs have something of the sweet dream about them. In a fragile voice – he knows and exploits his limitations – he sings hesitantly and occasionally slightly off key, about encounters and imaginary countries. But make no mistake. As he himself once said: 'Les chansons les plus émouvantes et violentes sont d'une apparence très douce.' (The most moving and violent songs come across as very gentle). In his music, Burgalat combines the best of French pop – warmth, elegance, sensuality, and last but not least, the perversion of Serge Gainsbourg –

eigen vrijheidsidealen en verregaande individualiseringsdrang en je begrijpt waarom de mens eenzaam en alleen achterblijft. Die genetisch gemanipuleerde kloon, aan het slot van het boek, is niet het definitieve einde van het individualisme, maar de ultieme verwezenlijking ervan.

KORTSLUITING

Muziek kan 'soms een voorgevoel geven' van een toekomstige wereld – zo staat in een van de dichtregels uit de proloog van *Elementaire Deeltjes*. Maar dat muziek niet altijd een kritiekloze en 'geruisloze' ervaring van die wereld oproept, bewijst **NATHALIE BRUYS** (Dordrecht, 1975). Nathalie Bruys, alias *KODI*, *Nath6lie*, *Lackmoes* of *ANDi* – ze verzint steeds weer nieuwe pseudoniemen – maakt geluidsinstallaties en performances, ontwerpt haar eigen platenhoezen en treedt op als DJ. Haar geluidsexperimenten doen af en toe denken aan de vroege elektro-muziek van *Kraftwerk*, maar de 'koude' synthesizer-akkoorden krijgen bij haar vaak een 'warm' melodie-lijntje en een meer 'analoge' sound. Dat komt misschien ook omdat ze graag werkt met oude, bijna antiek te noemen, geluidsbronnen. Zo verzamelt ze haar geluiden uit een Korg PE-1000 en een Roland TR-606 drumcomputer, maar ook uit bijvoorbeeld kindersynthesizers, oude muziekdoosjes en een speelgoeddraaimolentje. Om haar 'basisgeluiden' te bewerken en samen te voegen, gebruikt Bruys vervolgens een modern computerprogramma en – haar 'andere grote vriend' – de sampler EMU ESI 4000. Op haar vinylplaat *KODI*, maar vooral tijdens haar live performances, is deze fascinatie voor de apparatuur zelf en de liefde voor de specifieke 'textuur' van het verzamelde materiaal duidelijk hoorbaar. "Ik hou van kabels, knopjes, electriciteit, natuurkundige tekeningen, formules, spaceships en de radio ether. Ik denk dat dat komt omdat ik een schipperskind ben." Maar ook dingen die misgaan of die ze niet begrijpt, teksten die ze verkeerd leest of woorden die ze fout uitspreekt waardoor er rare klanken ontstaan, kunnen voor haar een bron van inspiratie zijn. Foutjes, krasjes, ruis ... het zijn de imperfecties die ervoor zorgen dat we alert blijven. En die voorkomen dat de muzikale ervaring enkel een passieve aangelegenheid is waarbij we ongemerkt kunnen wegglijden in een extatische 'bliss'. Nathalie Bruys' grootste wens is het om mensen bewust te maken van geluid en ze actief te laten luisteren. Speciaal voor AIR DE P-P-PARADIS is Nathalie Bruys met Bertrand Burgalat de studio ingegaan om een nieuw werk componeren. Op basis van

improvisaties en bewondering voor elkaars werk, hebben ze samen een 'soundtrack' gemaakt voor de ruimte van Bureau Amsterdam. Mascha de Vries heeft (i.s.m. Lars Eijssen) de vormgeving van de ruimte verzorgd. Met behulp van licht, kleur, geur en enkele (kunst)objecten heeft ze een setting gecreëerd die – net als de soundtrack – ambigu en spanningsvol is. De tentoonstelling AIR DE P-P-PARADIS is daarmee een onderzoek naar de verschillende manieren waarop geluid niet alleen gehoord, maar vooral ervaren wordt. Het is een tentoonstelling die een beroep doet op het luistervermogen en de verbeeldingskracht van de bezoeker. Al zullen de opzettelijke verst-storingen in de soundtrack soms een beetje 'pijn' doen – dit zijn wel de momenten dat het interessant wordt. Juist dan wordt de bezoeker op waarde geschat: die perfecte sound kennen we namelijk al, daar zijn we mee opgegroeid. Nathalie Bruys, Bertrand Burgalat en Mascha de Vries hadden dat al begrepen. Zij voegen er nu een nieuwe dimensie aan toe. Noem het 'hardcore lounge' of wat je wilt: zeker is dat de easy-listening atmosfeer van AIR DE P-P-PARADIS uiteindelijk niet-zo-easy is.

Nina Folkersma

with contemporary electronic experiments.

INSIDIOUS DISTORTIONS

Bertrand Burgalat is a man of many talents. As producer, composer and owner/founder of his own record label, Tricatel, he has long deployed those talents on behalf of others. In the eighties he collaborated with musicians from the international underground, like *Laibach* and *Einstürzende Neubauten*. In subsequent years he wrote music and supplied arrangements and remixes for *Air*, Ingrid Caven, Nick Cave, *Ladytron*, *Pizzicato 5* and the Japanese cult pop star Kahimi Karie. For someone who makes such – ostensibly – sweet music it is remarkable how often he finds himself in close proximity to controversy. It began with his debut with the provocative *Laibach* rock band (part of the avant-garde *Neue Slovenische Kunst* movement). Last year he did it again by making a CD with Michel Houellebecq, whose aforementioned novel *Atomised* was causing an uproar in left-wing intellectual circles. In France, its author was accused not only of sexism and conservatism, but even of harbouring extreme-right sympathies. There is not much trace of all this on the *Présence Humaine* CD where Houellebecq ‘sings’ poems about hot summers and Playa Blancas in a subdued voice – Bertrand calls it ‘gentle, soft rap’. Last year Burgalat finally produced a solo album: *The Sssound of Mmmusic*. It is best described as a mix of seductive songs and happy pop melodies with insidious, electronic distortions. In a taunting, almost sadistic manner Bertrand manages to slow rhythms down, to stretch them apart and disrupt them – until the heavenly sound starts to fracture and falls apart. Something similar happens in *Atomised*. There, too, utopia turns into an apoca-

lyptic nightmare. The cruel and bitter aspects of this brave new world gradually worm their way under your skin. Yet what makes Houellebecq’s book so doom-laden is not so much a future scenario that foreshadows the end of humanity as we know it. The truly horrifying thing is that his vision relates not to the future but to the present day: it reveals the ultimate consequence of developments now taking place. Houellebecq sketches a picture of a society driven by conflict and competition. Man is caught up in a remorseless rivalry in which he is continually forced to sell himself, both economically and sexually, to others. Add to this his own ideals of freedom and far-reaching individualism and you understand why he ends up lonely and alone. The genetically manipulated clone at the end of the book is not the end of individualism as such, but its ultimate achievement.

BREAKDOWN

Music can ‘sometimes provide a premonition’ of a future world, states one of the lines of poetry in the prologue to *Atomised*. But, as **NATHALIE BRUYS** (b. 1975, Dordrecht) demonstrates, the experience of that world evoked by music is not always uncritical and ‘quiet’. Nathalie Bruys, aka *KODI*, *Nathélie*, *Lackmoes* or *ANDi* (she is forever thinking up new pseudonyms), makes sound installations and performances, designs her own record covers and acts as DJ. Her sound experiments occasionally recall the early electro music of Kraftwerk, but in her work the ‘cold’ synthesizer chords often acquire a ‘warm’ melody line and a more ‘analogue’ sound. This may have something to do with the fact that she likes to work with old, one could almost say antique, sources of sound. For example, she assembles her sounds from a Korg PE-100 and a Roland

TR-606 drum computer, but also from children’s synthesizers, antique music boxes and a toy merry-go-round. To edit and arrange her ‘basic sounds’, Bruys then turns to a modern computer program and – her ‘other great friend’ – the EMU ESI 4000 sampler. On her LP *KODI*, but more particularly during her live performances, this fascination with the equipment itself and her delight in the specific ‘texture’ of the collected material is clearly audible. ‘I love cables, switches, electricity, physics diagrams, formulas, spaceships and airwaves. I think it’s because I’m a bargee’s child.’ But things that go wrong or that she doesn’t understand, a text she misreads or words she mispronounces so that odd sounds emerge, can also be a source of inspiration for her. Minor flaws, scratches, static ... it’s the imperfections that ensure that we stay alert. And that stop the musical experience from being a purely passive affair during which we can slip unnoticed into an ecstatic ‘bliss’. Nathalie Bruys’s greatest wish is to make people aware of sound and to stimulate them to listen actively. Specially for AIR DE P-P-PARADIS Nathalie Bruys joined Bertrand Burgalat in the sound studio to compose a new work. The unique ‘soundtrack’ they produced for the Bureau Amsterdam space is based on improvisations and admiration for each other’s work. Mascha de Vries (with Lars Eijssen) used light, colour, smell and one or two (art) objects, to create a decor that, like the soundtrack, is ambiguous and full of tension. As such, the AIR DE P-P-PARADIS exhibition is an exploration of the various ways in which sound is not only heard, but above all, experienced. It is a show that calls on the visitor’s capacity to listen and powers of imagination. Even though the deliberate dist-st-distortions in the

soundtrack will sometimes be a bit ‘painful’, these are also the moments when it is most interesting. This is the real test for the visitor: after all, we are already familiar with perfect sound, we have grown up with it. Nathalie Bruys, Bertrand Burgalat and Mascha de Vries understood that, which is why they added a new dimension. Call it ‘hardcore lounge’ or what you will. One thing is certain: the easy listening atmosphere of AIR DE P-P-PARADIS turns out to be not-so-easy after all.

Nina Folkersma

Nina would like to thank Martijn van Nieuwenhuyzen, Bart van der Heide, Ewout Vellekoop, Lars Eijssen, Domeniek Ruyters, H.T. (he knows why), Labels (Ray Lighthart & Margreet Spit), everybody at Tricatel, and all the others who made this exhibition possible. A very special thanks to Mascha, Nathalie and Bertrand.

Lars Eijssen & Mascha de Vries would like to thank Jorinda Rietmulder, Viktor & Rolf, Stefan Scholten & Carole Bayings, Fred Wagemans, goodwill, davidkremers, Freija Slobbe, Bastiaan Schoof, Paul Groot and Ruud van der Peijl.

Biografie

NATHALIE BRUYS

1975, Dordrecht

MTS Modé en Kleding, Utrecht, 1993 - 1995
Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam, 1995 - 2000
Sandberg Instituut, Amsterdam, 2000 - 2001
CEM Studio, diverse cursussen, Amsterdam, 1999 - 2001

OPTREDENS, TENTOONSTELLINGEN & PROJECTEN

1996 Mede-oprichter van *The Fridge*, Vrieshuis Amerika, Amsterdam
1998 Billboard, Vrieshuis Amerika, Amsterdam;
Palletclub, Vrieshuis Amerika, Amsterdam
1999 *Game, Set, Match*, W139, Amsterdam; *Lost & Found*, Amsterdam;
Park van de Toekomst, Westergasfabriek, Amsterdam
2000 *The One Minutes Awards*, Kunstvlaai 4, Amsterdam; *KODI*, Eindexamentententoonstelling, Rietveld Academie, Amsterdam; *KODI*, Cinema Digitaal, Paradiso, Amsterdam; Oprichting formatie *Lackmoes* (Nathalie Bruys/KODI en Bataian Beffers/Caude Brzc); Optreden *Lackmoes*, *Antihelden*, Theater Zeebelt, Den Haag; Geluidloop voor *Skylarking*, Compressie Ruimte, Amsterdam; Live improvisatie *Lackmoes*, 10 jaar Sandberg Instituut, Arti et Amicitiae, Amsterdam; Live concert *Lackmoes*, *Boomcarconcertino* (i.s.m. Saker Scheerder), De Paviljoens, Almere; *Kunstenaar/Student*, Niggendijker, Goningen; Live concert *Lackmoes*, *Ver uit de Maat Festival*, Dodorama, Rotterdam; Geluidloop voor kerstetelage i.s.m. goodwill, Fanclub, Amsterdam.
2001 *Tumor*, Sandberg 2, Hoorn; Assistent grafische installatie i.s.m. goodwill, modeshow 'Compression' van Goran Pejkoski, Parijs; Solo optreden, De Paviljoens, Almere; Oprichter *GELUI*, podium voor geluidsexperimenten, Zuidas Kerk, Amsterdam; Openingsconcert *Lackmoes*,

GELUI, Zuidas Kerk, Amsterdam; Performance i.s.m. goodwill, *Design Prijs*, Boijmans van Beuningen, Rotterdam
DJ-Performances in o.a. Baby, Paradiso, Tussen de Bogen, Kalenderpanden, Cafe Vaaghuyzen
Radio-uitzendingen voor o.a. Radio 100, Radio Papatoe, Bar FM, Dataradio
Vinyl/CD producties: *KODI's Coach*, *WORMREC. 002, 005, 007, 012*, *Lackmoes Test CD 1*, *Phlegmatik* (Cowboy ANDi)

BERTRAND BURGALAT

1963, Corsica

Componist, muzikant, producer, arrangeur, zanger, oprichter en eigenaar van platenlabel Tricatel.

PRODUCTIES: Laibach, Kahimi Karie, Jad Wio, Cinnamon, Julien Baer, Michel Houellebecq
ARRANGEMENTEN: Pizzicato 5, Einstürzende Neubauten, Ollano, Mick Harvey, UFO, Katerine, Nick Cave, Anita Lane, PJ Proby
REMIXES: Depeche Mode, Air, Renegade Soundwave, Ladytron, Jamiroquai
COMMERCIALS: Monoprix, Yves Saint Laurent Parfums, Bourjois cosmetics, Renault France, Renault Italie, Coca Cola Japan
VIDEOCLIPS: Valérie Lemerrier, April March
ALBUMS: Bertrand Burgalat, *The Genius of*, Bungalow, 2000 Bertrand, *The Sssound of Mmmusic*, Tricatel, 2000

MASCHA DE VRIES

1972, Amersfoort

AKI Akademie voor Beeldende Kunsten, Enschede, 1989 - 1995
Villa Arson, Centre National des Arts, Nice, 1994
Sandberg Instituut, Amsterdam, 1997 - 1998

TENTOONSTELLINGEN & PROJECTEN

1995 *Mobile home-video*, Ex-in-Arts, Parijs
1996 *Zapp Magazine*, no.7 (videomagazine)
1997 *Sissy's Brain*, Impakt Festival, Utrecht; *Zapp Magazine*, no.10 (videomagazine)

1998 *Niet de Kunstvlaai*, Amsterdam; *Lost & Found*, Amsterdam; *Blind Date*, World Wide Video Festival, W139, Amsterdam; *Shorts*, Internationaal korte film festival, Amsterdam; *Haute Couture*, beelden bij modeshow Gasunie, Groningen; *Cover Blvd.* (magazine) 1999 Solotentoonstelling Gallerie Public, Parijs; *Holland Kindergarten Japan*. *Bondage*, De Vleeshal, Middelburg; *Uitgelicht 3*, Niet de Kunstvlaai en KunstRAI, Amsterdam; *Video Store*, Museum Fridericianum, Kassel; *Loaded*, Archipel, Apeldoorn; Winnaar Sybren Hellings Kunstprijs, solotentoonstelling Beetsterzwaag; Regisseur televisieserie *De Sprekende Ezel* (i.s.m. Peter Klashorst); VJ-performances Chemistry, Club Escape, Amsterdam
2000 Groepstentoonstelling Sandberg Instituut, Los Angeles; Solotentoonstelling *Haar haar, Beauty By et Vous - Mode, cosmetique & video* (Bureau des Videos) Parijs en Tokyo; Regisseur televisieserie *De Sprekende Ezel II* (i.s.m. Peter Klashorst); Performance i.s.m. Lars Eijssen, 10 jaar Sandberg Instituut, Arti et Amicitiae, Amsterdam

Gijs Müller BijlmAIR / Catalogue

Bureau Amsterdam en Artotheek Zuidoost hebben Gijs Müller ('Uw Nieuwste Vriend') uitgenodigd om in het kader van het BijlmAIR project een half jaar in de Bijlmer te wonen en werken. Vooruitlopend op zijn project (najaar 2001) heeft Müller een editie verzorgd van het tijdschrift *Catalogue*. Voor dit nummer heeft hij een aantal schrijvers en fotografen uitgenodigd hun visie op de Bijlmer te geven: Hans Aarsman, Matthijs Bouw, goodwill, Lucas Lenglet en Wouter van Stiphout, Marie-Jose Jongerius, Judith van Ijken, Misha de Ridder, Viviane Sassen. Redactie *Catalogue*: Michel de Goede, goodwill, Gijs Müller, Winnie Terra. U bent van harte welkom

op de feestelijke presentatie van *Catalogue* op zaterdag 14 juli om 17.00 uur.

Nieuwsbrief

U kunt zich abonneren op de Nieuwsbrief van Bureau Amsterdam. Als u f. 25,- overmaakt op girorekening 4500092 t.g.v. Dienst Museum voor Moderne Kunst te Amsterdam onder vermelding van 'Nieuwsbrief Bureau Amsterdam' krijgt u de Nieuwsbrief een jaar lang toegestuurd. U ontvangt dan tevens de uitnodigingen voor de openingen.

Colofon

Samenstelling tentoonstelling en tekst: Nina Folkersma
Redactie Nieuwsbrief: Martijn van Nieuwenhuizen
Assistentie/PR: Bart van der Heide
Stagiair: Ewout Vellekoop
Secretariaat: Jan Meijer
Assistentie secretariaat: Christina Küster, vrijwilliger
Vormgeving: Mevis & Van Deursen
Druk: Rob Stolk, Amsterdam
Vertaling: Robyn de Jong - Dalziel
Met dank aan: Bureau de la Musique Française, Berlijn; Institut Français des Pays-Bas / Antenne de La Haye; Pernod/Ricard - Nederland

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59
1016 NN Amsterdam
tel. +31 (0)20 4220471
fax. +31 (0)20 6261730
e mail mail@smba.nl
internet www.smba.nl
geopend van di t/m zo,
11.00 - 17.00 uur

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is een activiteit van het Stedelijk Museum, mogelijk gemaakt door de Gemeente Amsterdam en de Stichting DOEN (sponsorloterij/ postcodeloterij).

Volgende tentoonstelling

MONICA NOUWENS
Backyard Living
8 september - 14 oktober
2001